

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Quid sit hoc vinculum sacrum uniens duas naturas in Christo Jesu,
quodque nuncupatur Unio Hypostatica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Quid sit hoc vinculum sacrum uniens duas naturas in Christo Jesu, quodque nuncupatur Unio Hypostatica.

ARTICULUS VI.

Nihil exquiro amplius pro plena mea satisfactione, dicit tandem Medicus suo Ecclesiastico, nisi quod nosse cupiam, quid sit hoc vinculum tam forte, tamque arctum, quod Hypostaticam vocant unionem. Dicitur quidem, hoc esse nodum quendam sacrum, qui faciat, quod Deus & Homo non sint, nec futuri sint unquam, nisi una eademque persona; sed non bene capio, in quo hoc vinculum, hincque nodus consistat. Sanctus Gregorius magnus putavit, sanctum Joannem Baptistum locutum fuisse, de sacro hoc vinculo tam prodigioso, quando dixit: Non sum dignus corrigiam calceamenti eius solsum dignus, *verè; Corrigia calceamenti est ligatura Mysteriorum.*

S. Greg. in illa verba: Non sum dignus,

Maximi Doctores Ecclesie magis admirantur, quam capiant unionem Hypostaticam.

Verum si sanctus Joannes Baptista, maximus inter homines, non potuit dissolvere nodum maximæ hujus difficultatis, quomodo vis, ut id exponam tibi? Ligat & stringit hic nodus intellectum sapientissimorum Doctorem, qui admirantur, potius, quod comprehendant ipsum. Sanctus Bernardus cœlestis hic Theologus, qui non tam scien-

tiam suam hausit è scholis, quam è sublimi sua contemplatione, eximium concinnavit sermonem pro die Natali Domini nostri, quem nuncupavit, *de tribus mixturis*: Vult dicere, de tribus admirandis unionibus, quas ob oculos tibi collocat in Mystero Incarnationis Verbi. Prima est unio animæ & corporis, in qua cum junxerit animam beatam cum corpore passibili & mortali, mediante quâ collocavit in hac anima Paradisum, & in hoc corpore ratione quâdam infernum, cum ipsemet dicat: *Dolores inferni circumdederunt me; de-mersum nempe tempestate passionis dolorosissimæ: an sit quidquam admirabilius? Secunda est unio duarum naturarum, divinæ & humanæ; in qua cum sociaverit finitum cum infinito, Creatorem cum creatura, omnia cum nihilo: an quid magis incomprehensibile possit excogitari?*

Verum quidem est, unionem duarum harum naturarum non fuisse immediatam, qualis est illa animæ & corporis, vel fet inter duas partes totum ali- quod componentes: illæ enim

S. Bernard, in ferm. de tribus mixt.

Psal. 19. v. 6.

Tres uniones in Jesu Christo, quas admiratus Bernardus.

man-

manerunt semper distinctissimæ, quælibet in proprio suo esse. Sed Verbum divinum imitando Patrem suum, diffundentem in se totam suam divinitatem, diffundere etiam voluit omnes pretiosas has divitias in sanctissimam Humanitatem, modò tam admirabili, ut omnem nostram transcendat cognitionem: Et hoc fuit divinum quoddam balsamum, illam penetrans, illam consecrans, & ratione quâdam divinam reddens: aliam consecrationem non habuit, ut esset Sacerdos magnus, & summus Pontifex Religionis suæ, nisi quòd unctus fuerit propriâ suâ divinitate. *Christus unctus Divinitate.*

In quo consistat unio hypostatica.

Sed tertia unio, magis stupenda, magisque incomprehensibilis, est illa, quæ unit naturam humanam cum Persona divina; sed dico naturam humanam cum Persona divina; & hoc propriè est, quod nuncupatur unio hypostatica. Dicere, in quo consistat, non est quasi ulla explanatio, quæ rem benè possit declarare. Novi quidem, dicere Theologos: quòd sit *Modus substantialis, indistinctus realiter ab Humanitate.* Sed hæc verba ænigmata sunt, quæ magna cum difficultate explicantur in scholis, quorum in mundo nulla prorsus fit mentio.

Ut verum fatear, ego non capio. Certum est, hanc unionem

non esse naturam humanam, nec etiam personam divinam, cum sit, quæ illas simul uniat. Certum quoque est, illam non esse quid distinctum ab utraque, quòd sit inter ipsas, simul uniendo, sicut foret inter duo corpora gluten; aliàs unitæ non essent unione, quæ esse possit, perfectissimâ, eò quòd haberent aliquod medium. Certum insuper est, quòd, si natura humana Salvatoris relicta fuisset in dispositione sua naturali, hypostasis, seu persona ipsius emanasset naturaliter ex propriâ ipsius substantia, quin opus fuisset unione aliquâ ad uniendam naturam cum Persona, sicut opus non est vinculo ad uniendum rivum cum suo fonte. Sed cum persona divina, quæ supplet absentiam personæ humanæ in sanctissima Humanitate, naturaliter non emanet è natura humana, cumque velut infinitâ ratione transcendens illam, nullam cum ipsa habet proportionem; opus est re quâdam admodum potenti, ad uniendum illas simul tam perfectè, ut persona divina vere sit persona naturæ humanæ; aliàs dici non posset, hominem esse personaliter Deum.

Est igitur revera aliquid, quòd ipsas uniat; sed esse hoc debet aliquid summè admirandum: siquidem in primis opus fuerat omni robore ac virtute brachii omnipo-

Hoc facillime ut aliquo modo concipi possit unio hypostatica,

omnipotentiam DEI, sicut id beatissima Virgo in suo declarat Cantico: *Fecit potentiam in brachio suo*; quæ licet infinita sit, taliter tamen exhausta fuit in hac actione, ut impossibile sit operari ipsam quid majus vel perfectius. Multò ergò plus est & majus, quàm si produxisset centies millenos millones mundorum: nam post omnia hæc opera tam speciosa ipsa nunquam ita fuisset exhausta, quin semper adhuc fabricari potuisset majorem illorum numerum, illòsque adhuc speciosos: sed postquam produxit unionem Hypostaticam, redacta est ad incitas & ita exhausta, ut amplius quid facere non posset. Judica, quàm stupendum debeat esse hoc opus.

Secundò, non est magis verum, quòd Deus Pater exhauriat omnes divitias divinæ suæ essentia, communicando illas Filio suo unigenito, quem produxit æquè magnum ac se, quàm verum est, quòd idem Filius, omnes suas, quas à Patre suo accipit, exhauriat divitias, per unionem Hypostaticam sanctissimæ Humanitati communicando illas, sicque faciendo, ut Homo sit, Deus sicut ipse. Et magis admirationem ciet, quod dicit sanctus Augustinus: *Homo potius in Filio, quàm Filius in Patre*; quòd nempe per hoc medium ratione quâdam magis sit homo in Filio

Dei, quàm Filius Dei in Patre suo. Siquidem licet Pater & Filius in divinitate sint duæ personæ unitissimæ, non constituunt tamen unam eandemque personam; sed hic homo & Filius Dei non sunt nisi una eademque persona. Conclude ex hoc, quam arcta & intima debeat esse hæc unio, cum pertingat usque ad unitatem personæ; magnisque verum non sit, quòd tres divinæ Personæ, Pater, Filius & Spiritus sanctus, perfectam habeant unitatem essentia, quàm verum est, quòd anima, corpus & divinitas, perfectam habeant unitatem Personæ in Christo JESU. O prodigium incomprehensibile!

Admiror hæc, interpellat ipsum Medicus, sed longè abest, ut comprehendam, cum mihi, in quo consistat hæc unio, non exponas. Quid vis? inquit alter: an tibi dicam, quòd est ineffabile: Siquidem nil video, nisi Personam divinam & Humanitatem sanctam perfectissimè & immediate unitas absque aliquo medio ipsas conjungente. Vidi Florentiæ in porticu magni Ducis clavum, cujus medietas erat ex auro, altera e ferro. Quæ ratione hæc duo metalla, quæ non coeunt in unum, ita perfecte uniri possunt, ut non nisi unum efficiant corpus? Certum est, illa nulla ferruminatione ita coaluisse & invicem unitas esse;

R

Homo est plus in Filio Dei, quàm Filius Dei sic in Patre suo.

Similitudo concipere faciens unionem Hypostaticam.

sed est stupendus effectus Alchymia, quæ immutans unam partem hujus ferri in aurum, efficit, ut una eademque res aurum esset & ferrum, quin opus sit, duas naturas tam diversas habere aliquod vinculum, quo invicem uniantur.

Sed ecce tibi aliud quoddam miraculum Alchymiaæ celestis, & affectum magis stupendum amoris infiniti, quo Deus proficitur hominem: hoc enim non est in morem hujus clavi, qui non est nisi ex parte aurum & ex parte ferrum. Sed hic totus Deus est homo, & totus homo est Deus; & duæ hæ naturæ infinita ratione à se invicem diversæ tam perfectè uniantur in persona, ut nihil sit inter illas distinctum ab utraque, quò simul uniat ipsas.

Totum hoc, quod dici potest de unione hac tam arcta, ac intima, est, quò natura humana, cum unita sit personæ divinæ, quæ supplet & tenet locum propriæ ipsius personæ humanæ, quam non habet, sustentetur, terminetur, perficiatur, modo quodam infinita ratione nobiliori, quam fuisset in statu suo naturali, & sustentata & terminata; & quando sermo fit de unione Hypostatica, aliud, quam *hic modus* non concipitur. Sed omnia, quæ de ea tum dici, tum concipi possunt, nihil sunt respectu ipsius Excellentia.

Nihilominus haud difficulter capimus, quòd mysterium Incarnationis nihil mutationis ponat in Deo, sed solum in homine, quòdque Deus omnipotens, æternus, immortalis, immensus, factus sit homo infirmus, temporalis, passibilis & mortalis, absque eo quòd mutatus sit. Siquidem cum verum sit, quòd unio Hypostatica, quæ est nodus ineffabilis hujus mysterii, aliud non sit, quam modus novus & omnino ineffabilis, quo humana natura subsistat, & terminetur per propriam personam Verbi divini; certum est, quòd hic modus non respiciat aut tangat nisi solam Humanitatem, & nullatenus Divinitatem. Probè video maximam mutationem in homine, quia est ipsa alia quædam persona, quam fuerit sine mysterio Incarnationis; sed nullam video mutationem in Deo, quia ipse non est alia ratione, quam fuerat, nec in natura, nec in persona divina. Ecce omnia, quæ tibi dicere possum de prodigiis unionis Hypostaticæ; sed fateor, hoc non tam esse explorare illa, quam confiteri, illa inexplicabilia esse linguis humanis.

Vellem modò ad concludendum cum fructu nostram Consultationem, ut institueremus ambo seriam considerationem circa gloriam & prærogativas, quibus locupletamur ex unione
hac

Unio Hypostatica nullam mutationem ponit in Deo.

Maximus honor in nos dimanat ex unione Hypostatica.

hac tam admirabili naturæ nostræ humanæ cum persona divina. Si magnus quidam Monarcha nuberet pauperi puellæ rusticæ, cogita, quantus hic honor foret, quanta gloria pro tota ipsius familia, præcipuè pro fratribus & sororibus ipsius. Nonne experirentur corda sua prorsus impleta excellentia quadam & magnitudine regia, quæ quantocyus induceret ipsi oblivionem miseriarum prioris suæ conditionis? An exercere adhuc vellent occupationes suas agrestes colendo terram, agendo jumenta, aut perficiendo alia opera mechanica? Et si tam abjecti forent animi, nonne redundaret in probrum Regis, qui ipsos propinquitatis suæ condecoraverat honore?

Arcta nostra
propinquitatis
cum Deo per
unionem Hypo-
staticam,

Verùm quid est hoc respectu admirandæ propinquitatis, quam contrahimus cum Majestate infinita Dei, postquam desponsavit is sibi sanctam Humanitatem, quæ propria nostra est soror? Nam omnes filii Adæ non constituunt nisi magnam quandam familiam, omnes nascuntur ex eodem Patre, omnes sunt fratres & sorores sanctissimæ Humanitatis, quam supremus Monarcharum Monarcha desponsare sibi voluit in mysterio Incarnationis, ut non esset amplius, nisi una eademque Persona cum ipsa: Erunt duo in carne una; hinc

est quod nos suos dignetur compellere fratres, dum omnes Angeli & Seraphinorum sublimissimi non sunt, nisi ipsius famuli. O quam ignavi, quam vecordes sumus! Si potiundo tam ingenti honore, ut ferè fratres & sorores simus supremi in cælo Numinis, nostras dejicimus animas, deprimimus corda ad viles ac turpes bestiarum inclinationes. Nonne suffundi deberemus pudore, dum nobiliores, quàm ipsi Angeli, non alimus animo affectus, mente fovemus desideria, ad promovendum magis quàm ipsi, Jesu Christi gloriam, ipsùmque ardentius, ipsis Seraphinis in cælo, diligendum cum honore potiamur, quod arctiori & propinquiori nectamur illi necessitudine, isque non dedignetur nos non tantum compellere, sed etiam agnoscere ceu fratres suos.

O si sciremus, quàm sincero amore prosequatur Jesus pauperculos fratres suos! Siquidem exaratos illos gerit in corde suo; ipse egenus factus est, ut ipsi divites essent; ipsorum eo nomine duntaxat prenavigavit conjunctionem, ut famularetur illis, ut exaltaret illos, ut consecraret ac devoret illis omnes labores suos, omnes pœnas suas: Et tandem eousque amat ipsos, ut mens illi sit moriendi pro illis, ut in æternum cohæredes habere ipsos possit

fit in regno Patris sui. An omnia hæc nôsse possumus firmiter, & non magis æstimare, quam si fabulæ forent. O mi JESU! Adauge fidem meam, inculpe for-

titer magnas hæc veritates intimo cordis mei, ut tales inde traham affectus, quales habere me oportet.

CONSULTATIO V.

Quare Filius potius incarnatus sit, quam Pater vel Spiritus sanctus, & an venisset in mundum, si Adam non peccasset.

SI præcedens Consultatio sanare potuit Medicum in fide infirmum, hæc consolari poterit animas sanctè curiosas, edocendò illas consilia infinitæ bonitatis DEI erga nos miseros vermiculos terræ, quando eo nomine descendere voluit è cælo in terram.

Transivimus per parvam quandam civitatem, ubi invenimus incolas tam magnam habere devotionem erga infantem JESUM, ut non solum celebrarent Festum vigesimo quinto die cujuslibet mensis, in memoriam sanctissimæ ipsius Nativitatis; sed magnis accedentibus Festis solemne illis esset speciale quoddam exantlare devotionis opus, ut tantò magis veritates Religionis inprimeret animo, seque tantò efficacius extimularent ad pietatem. Disposuerant igitur illo die representandum in cena spectaculum non nisi quatuor personis instructum: Pri-

ma representabat Christum JESUM, secunda stultam sapientiam mundi, tertia Synagogam Judæorum, quarta naturam humanam totam desolatam & perturbatam ob peccatum Adæ.

Hæc lamentabiliter ingemiscebat in miseria sua, & cupiebat liberari ab illa. Synagoga promittebat ipsi exhibendum a venturo Messia succursum. JESUS Christus dicebat: Ego promissus sum Messias, qui venio ad salvandum omnes: Et fallax mundi sapientia, quasi obstringere ipsum volens ad monstrandum sibi diploma missionis suæ, interrogat ipsum: Quis es tu? Ecce venis potius in hunc mundum, quam Pater tuus cælestis, aut Spiritus sanctus? Cur Filium potius, quam aliam personam divinam potuit incarnari? quod actitabatur in ipsorum scena, non solum afferebat mentibus nostris jucundam valde & salubrem cognitionem, sed excitabat

Exhibitio in
Theatro in-
geniosa.